

- 3) Το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 89/104 απαγορεύει την καταχώριση σήματος, συνιστάμενου αποκλειστικώς από σημεία ή ενδείξεις που μπορούν να χρησιμεύσουν στο εμπόριο, προς δήλωση των χαρακτηριστικών των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τα οποία ζητείται η καταχώριση, τούτο δε ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία υπάρχουν συνηθέστερα σημεία ή συνηθέστερες ενδείξεις προς δήλωση των ιδίων χαρακτηριστικών, και μάλιστα ανεξαρτήτως του αριθμού των ανταγωνιστών που ενδέχεται να ενδιαφέρονται να χρησιμοποιήσουν τα σημεία ή τις ενδείξεις εκ των οποίων συνίσταται το σήμα.

Οσάκις η εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία περιλαμβάνει ρύθμιση, δυνάμει της οποίας το αποκλειστικό δικαίωμα, εντός ζώνης όπου συνυπάρχει πληθώρα επίσημα αναγνωρισμένων γλωσσών, το οποίο παρέχει η καταχώριση σήματος συνταχθέντος σε μία εκ των γλωσσών αυτών, καλύπτει αυτοδικαίως τις μεταφράσεις στις λοιπές γλώσσες, η εν λόγω αρχή οφείλει να επαληθεύσει ότι εκάστη των μεταφράσεων αυτών δεν συνίσταται αποκλειστικώς από σημεία ή ενδείξεις που μπορούν να χρησιμεύσουν, στο εμπόριο, προς δήλωση των χαρακτηριστικών των εν λόγω προϊόντων ή υπηρεσιών.

- 4) Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/104 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι σήμα, το οποίο είναι μεν περιγραφικό ως προς τα χαρακτηριστικά ορισμένων προϊόντων ή υπηρεσιών, αλλά δεν είναι τέτοιο ως προς τα χαρακτηριστικά άλλων προϊόντων ή υπηρεσιών, κατά την έννοια του στοιχείου γ' της διατάξεως αυτής, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει οπωσδήποτε διακριτικό χαρακτήρα έναντι των τελευταίων αυτών προϊόντων ή υπηρεσιών, κατά την έννοια του στοιχείου β' της εν λόγω διατάξεως.

Το γεγονός ότι ένα σήμα είναι περιγραφικό των χαρακτηριστικών ορισμένων προϊόντων ή υπηρεσιών, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ' της οδηγίας 89/104, δεν ασκεί επιρροή επί της εκτιμήσεως του διακριτικού χαρακτήρα του ίδιου σήματος έναντι άλλων προϊόντων ή υπηρεσιών, κατά την έννοια της αυτής παραγράφου, στοιχείο β'.

- 5) Το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 89/104 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι σήμα, συνιστάμενο σε λέξη, συντιθέμενη από στοιχεία, έκαστο των οποίων είναι περιγραφικό χαρακτηριστικών των προϊόντων ή υπηρεσιών, για τα οποία ζητείται η καταχώριση, είναι και το ίδιο περιγραφικό των χαρακτηριστικών των εν λόγω προϊόντων ή υπηρεσιών, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως, εκτός αν υφίσταται αισθητή διαφορά μεταξύ της λέξεως και της απλής παραθέσεως των συγκροτούντων αυτή στοιχείων, πράγμα που προϋποθέτει είτε ότι, λόγω του ασυνήθους χαρακτήρα του συνδυασμού σε σχέση προς τα εν λόγω προϊόντα ή τις υπηρεσίες, η λέξη δημιουργεί αρκούντως διαφορετική εντύπωση από εκείνη που παράγει η απλή παράθεση των ενδείξεων τις οποίες εκφέρουν τα συγκροτούντα αυτή στοιχεία, οπότε η λέξη κατισχύει της σωρεύσεως των εν λόγω στοιχείων, είτε ότι η λέξη έχει υπερισέλθει στην κοινή γλώσσα και απέκτησε δική της σημασία, οπότε είναι εφεξής ανεξάρτητη από τα στοιχεία που τη συγκροτούν. Επομένως, στην τελευταία αυτή περίπτωση, πρέπει να διερευνηθεί μήπως η λέξη, η οποία απέκτησε δική της σημασία, έχει η ίδια περιγραφικό χαρακτήρα κατά την έννοια της αυτής διατάξεως.

Η ύπαρξη ή όχι συνωνύμων που παρέχουν τη δυνατότητα περιγραφής των αυτών χαρακτηριστικών των διαλαμβανόμενων στην αίτηση προϊόντων ή υπηρεσιών ή το ζήτημα αν τα δυνάμενα να περιγραφούν χαρακτηριστικά των προϊόντων ή υπηρεσιών είναι, από εμπορικής απόψεως, ουσιώδη ή παρεπόμενα, είναι άνευ σημασίας για την εκτίμηση του αν τέτοιο σήμα εμπίπτει στον λόγο απαραδέκτου του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας.

- 6) Η οδηγία 89/104 απαγορεύει να προβαίνει η αρμόδια για την καταχώριση των σημάτων αρχή σε καταχώριση σήματος για ορισμένα προϊόντα ή ορισμένες υπηρεσίες υπό τον όρο ότι τα εν λόγω προϊόντα ή οι εν λόγω υπηρεσίες δεν παρουσιάζουν συγκεκριμένο χαρακτηριστικό.
- 7) Το άρθρο 3 της οδηγίας 89/104 οδηγίας απαγορεύει την πρακτική της αρμόδιας για την καταχώριση των σημάτων αρχής η οποία συνίσταται αποκλειστικώς στην άρνηση της καταχωρίσεως «προφανώς απαραδέκτων» σημάτων.

(¹) ΕΕ C 47 της 19.2.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 5ης Φεβρουαρίου 2004

στην υπόθεση C-24/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (¹)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρα 30 και 36 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 28 ΕΚ και 30 ΕΚ) — Εθνική ρύθμιση για την περιοριστική απαρίθμηση των θρεπτικών ουσιών που μπορούν να προστεθούν στα τρόφιμα — Μέτρο ισοδυναμίου αποτελέσματος — Αιτιολογία — Δημόσια υγεία — Προστασία των καταναλωτών — Αναλογικότητα»)

(2004/C 85/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-24/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: R. B. Wainwright και O. Couvert-Castéra), με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Γαλλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: αρχικώς R. Abraham και R. Loosli-Surrans, και στη συνέχεια J.-F. Dobelle και R. Loosli-Surrans), με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 28 ΕΚ), καθόσον:

- δεν θέσπισε διάταξη εξασφαλίζουσα την ελεύθερη κυκλοφορία των τροφίμων συνήθους καταναλώσεως και των τροφίμων που προορίζονται για ειδική διατροφή, τα οποία παρασκευάζονται και/ή διατίθενται στο εμπόριο νομίμως σε άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και περιέχουν πρόσθετες ουσίες (όπως βιταμίνες, μέταλλα και άλλα στοιχεία) μη προβλεπόμενες από τη γαλλική νομοθεσία·
- δεν προέβλεψε απλουστευμένη διαδικασία για την εγγραφή στον εθνικό πίνακα των πρόσθετων ουσιών, η οποία είναι απαραίτητη για την εμπορία στη Γαλλία των προαναφερθέντων τροφίμων, και·
- παρεμπόδιζε την εμπορία στη Γαλλία των προαναφερθέντων τροφίμων χωρίς να αποδείξει ότι η εμπορία τους ενέχει κίνδυνο για τη δημόσια υγεία·

το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Σκουρή, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, C. Gulmann, J. N. Cunha Rodrigues, R. Schintgen και F. Macken (εισηγήτρια), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 5 Φεβρουαρίου 2004 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 28 ΕΚ), καθόσον: δεν προέβλεψε απλουστευμένη διαδικασία για την εγγραφή στον εθνικό πίνακα των επιτρεπόμενων θρεπτικών ουσιών των θρεπτικών ουσιών που προστίθενται στα τρόφιμα συνήθους καταναλώσεως και στα προοριζόμενα για ειδική διατροφή τρόφιμα, τα οποία παρασκευάζονται και/ή διατίθενται στο εμπόριο νομίμως σε άλλα κράτη μέλη,

και

παρεμπόδιζε την εμπορία στη Γαλλία ορισμένων τροφίμων, π.χ. τα συμπληρώματα διατροφής και τα προϊόντα διαίτας που περιέχουν τις ουσίες L-ταρτρική και L-καρνιτίνη καθώς και οι καραμέλες και τα τωνωτικά ροφήματα στα οποία έχουν προστεθεί θρεπτικές ουσίες, χωρίς να αποδείξει ότι η εμπορία των εν λόγω τροφίμων ενέχει πραγματικό κίνδυνο για τη δημόσια υγεία.

Η προσφυγή απορρίπτεται κατά τα λοιπά.

- 2) Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και η Γαλλική Δημοκρατία φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

(¹) ΕΕ C 149 της 27.5.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 12ης Φεβρουαρίου 2004

στην υπόθεση C-265/00, *Campina Melkunie BV κατά Benelux-Merkenbureau* (¹)

(«Προσέγγιση των νομοθεσιών — Σήματα — Οδηγία 89/104/ΕΟΚ — Άρθρο 3, παράγραφος 1 — Λόγος απαραδέκτου της καταχωρίσεως — Νεολογισμός αποτελούμενος από στοιχεία, έκαστο των οποίων είναι περιγραφικό των χαρακτηριστικών των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών»)

(2004/C 85/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-265/00, με αντικείμενο αίτηση του Benelux-Gerechtshof προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ *Campina Melkunie BV* και *Benelux-Merkenbureau*, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 2 και 3, παράγραφος 1, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους B. Σκουρή, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος C. Gulmann, J. N. Cunha Rodrigues, R. Schintgen και F. Macken (εισηγήτρια), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 12 Φεβρουαρίου 2004 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, έχει την έννοια ότι ένα σήμα, αποτελούμενο από νεολογισμό, τον οποίο συνθέτουν στοιχεία έκαστο των οποίων είναι περιγραφικό χαρακτηριστικών γνωρισμάτων των προϊόντων ή υπηρεσιών για τα οποία υποβάλλεται η αίτηση καταχωρίσεως, είναι το ίδιο περιγραφικό των εν λόγω χαρακτηριστικών γνωρισμάτων, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας, εκτός αν υφίσταται αντιληπτή διαφορά μεταξύ του νεολογισμού και του απλού αθροίσματος των στοιχείων που το αποτελούν, πράγμα που προϋποθέτει ότι, λόγω του ασυνήθους χαρακτήρα του συνδυασμού σε σχέση με τα εν λόγω προϊόντα ή υπηρεσίες, ο νεολογισμός δημιουργεί μια επαρκώς απομακρυσμένη εντύπωση από αυτή που παράγει η απλή ένωση των ενδείξεων που προσφέρουν τα στοιχεία που το αποτελούν, ώστε αυτός να κατισχύει του αθροίσματος των εν λόγω στοιχείων.